

TELEVİZYON HABERCİLİĞİ ÜZERİNE

Virgül dergisinin Ocak 2001 sayısında yayımlanmış olan, *Reytingsiz Sohbetler* kitabı çerçevesinde günümüz görsel ve yazılı basınıyla ilgili genel sayılabilecek eleştirilerim üzerine sayın Cüneyt Özdemir'in yazmış olduğu cevabı ilgiyle okudum. Yazımda 1980 sonrası ortaya çıkan yeni okuyucu profiline, yani talebe uygun bir "arz"ın ve aynı zamanda haber televizyonculuğunun yüzeyselliğini eleştirdim. Bunu yaparken de kitapta yer alan bazı haber dosyalarının çözümlenmeleri ile ilgili bazı somut gözlem ve/veya eleştiriler getirdim. Sayın Özdemir yazısında bu somut gözlemlerime cevap vermemeyi tercih etmiştir. Yazımın geneline getirmiş olduğu eleştiriye karşı cevap vermek yerine, sayın Özdemir'in içinde bulunduğu heyecan, öfke ve isyan duygularından bir an için sıynılıp yazımı bir daha okumasını naçizane öneririm. O zaman bir durum saptamasından ibaret olan yazımın, kendi deyimiyle, bir "aşağılama" olmadığını belki idrak edebilecektir.

Sayın Özdemir'in "bizim Türkiye'miz, sizin Türkiye'niz", "Nişantaşı cumhuriyetinden kalkıp ta İkitelli'ye gelmişsiniz" gibi ilginç sosyal saptamalarının eleştirimin içeriğiyle ne ilgisi olduğunu doğrusu pek anlamadım. Daha doğrusu anladığım kadıyla İstanbul'un seçkin kabul edilen semtlerinden birinde yaşamınız halinde topluma eleştirel bakma lüksüne sahip değilsiniz, baksanız da samimi değilsiniz, zira "sırça köşk"te oturuyasınız. Türkiye'nin fikir dünyasında böyle bir peşin yargı ve ambargonun mevcut olduğunu da böylece öğrenmiş oldum.

Sayın Özdemir'in cevabında

bana yönelmiş olduğu "bir yazar nasıl olur da bir medyanın hem bu kadar içinde olup hem de bu kadar saptırarak eleştirebilir onu. Bu nasıl bir duruştur?" sorusuna cevabım şöyledir: Yazarlık ve araştırmacılık geçmişim 1995 yılına dayanmaktadır. O zamandan beri televizyon kanallarına, hafızam beni yanıltmıyorsa, en fazla üç dört kere görüş beyan etmek üzere davet edildim. Altı yıllık bir sürede toplam azami altmış dakika televizyonda görünmüş olmanın "medyanın bu kadar içinde olma" olarak kabul edildiğini de kendisinden öğrenmiş oldum. Bir araştırmacı veya yazarın televizyonda görünmüş olmasıyla günümüz medyasını eleştirmiş olmasının birbirlerine tezat teşkil eden iki duruş olduğunu da öğrendim. Ayrıca sayın Özdemir'in benim "duruş"umun yeni farkına vardığını da görüyorum. Halbuki medya konusunda benim bakışımın ne olduğu iki yıl önce yazmış olduğum bir makalemde açık seçik belliydi. Gözünden kaçmış olduğunu tahmin ettiğim bu makalemin künyesi şöyledir: "Yeni Aristokratlar: Köşe Yazarları", *Birikim*, Ocak 1999, s. 48-56.

Sadece altı yıllık bir araştırmacı-yazarlık geçmişine sahip olan benim gibi biri için son derece öğretici ve eğitici bu cevabı yazıda, anlamakta zorluk çektiğim tek bir nokta var. O da sayın Özdemir'in soyadımı neden alaylı bir şekilde tırnaklayıp kullanmış olduğudur. Ben kendisinden söz ettiğimde adını tırnak içinde kullandığım tek yer şahsının figür haline geldiğini ileri sürdüğüm yerdirdi ve bu yazım kurallarıyla ilgiliydi, alay etmek için değildi.

RIFAT N. BALI